

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. Wydział VII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Płóciniczak

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miasta P.

przeciwko P. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.516,47 zł (jeden tysiąc pięćset szesnaście 47/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.100,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Piotr Płóciniczak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 grudnia 2019 r. (data nadania) powód Miasto P., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego P. T. kwoty 1.516,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wraz z odsetkami, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w P., z którym związane jest prawo użytkowania wieczystego gruntu w udziale (...). Właścicielem gruntu jest Miasto P.. Jako użytkownik wieczysty pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości 1.516,47 zł w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry, bez odrębnego wezwania. Wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste wynika z pisma powoda z dnia 15 listopada 2018 r. Powód wskazał, że pozwany nie uiścił opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu za rok 2016. Pismem z dnia 31 maja 2019 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia zaległej opłaty i odsetek ustawowych za opóźnienie. Pozwany uiścił opłatę za rok 2017 i 2018, natomiast nie zapłacił należności za rok 2016.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 marca 2020 r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, a nadto zarzucił brak istnienia zobowiązania po stronie pozwanej oraz brak wykazania zasadności powództwa. W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje roszczenie powoda co do zasady i wysokości. Powód wskazał, że przedmiotowe roszczenie ma charakter okresowy i zgodnie z art. 118 k.c. przedawnia się po trzech latach. Zgodnie natomiast z treścią art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu

dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Wobec powyższego, zdaniem pozwanego, do dochodzonego roszczenia w niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania bieg terminu przedawnienia wynikający z obecnej treści art. 118 k.c. Roszczenie z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste za rok 2016 stało się wymagalne z dniem 1 kwietnia 2016 roku, a do przedawnienia roszczenia doszło z upływem 1 kwietnia 2019 r. Nadto, zdaniem pozwanego, powód nie wykazał podstaw dochodzonego roszczenia, jego wysokości, swojego uprawnienia do dochodzenia roszczeń, czy też braku przedawnienia dochodzonej wierzytelności. Pozwany zakwestionował zaś te okoliczności.

W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2020 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał twierdzenia, żądania i wnioski zawarte w pozwie. Wskazał, że pozwany od 2014 roku jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w P., z którym związane jest prawo użytkowania wieczystego gruntu w udziale (...). Powód jest i był w okresie którego dotyczy pozew, właścicielem tej nieruchomości. Z tytułu użytkowania wieczystego powodowi należy się opłata roczna, o której mowa w art. 238 k.c., a która powinna być uiszczana, bez odrębnego wezwania, do 31 marca roku kalendarzowego, za który się ona należy. Pozwany jako użytkownik wieczysty jest zobowiązany do zapłat na rzecz powoda opłat rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości 1.516,47 zł. Wysokość tej opłat wynika z pisma z dnia 15 listopada 2018 r. Pozwany uiszczył opłatę za 2017 i 2018 r., a nie uiszczył jej za rok 2016. Wobec powyższego zarzut pozwanego co do braku istnienia zobowiązania po stronie pozwanej oraz braku wykazania zasadności powództwa przez powoda jest oczywiście nieuzasadniony. Nadto, zdaniem powoda, nieuzasadniony jest także podniesiony zarzut przedawnienia. Powód potwierdził, że dochodzone roszczenie ma charakter okresowy, dla którego, zgodnie z art. 118 k.c. okres przedawnienia wynosi trzy lata. Stosownie do tego przepisu koniec terminu przedawnienia roszczenia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego. Należność z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu za 2016 rok stała się wymagalna od 1 kwietnia 2016 r. Zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w przepisach przejściowych nowelizujących Kodeks cywilny - art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, do roszczeń powstałych przed datą wejścia w życie nowelizacji (9 lipca 2018 r.) stosuje się nowe przepisy dotyczące przedawnienia. Nowelizacja wprowadziła z dniem 9 lipca (...) zmianę treści art. 118 k.c. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 118 zd. 2 k.c. koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wobec powyższego, termin przedawnienia roszczeń, do których stosuje się terminy przedawnienia nie krótsze niż dwa lata, a więc trzyletni termin przedawnienia roszczeń okresowych, do których należy opłata z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, może zakończyć bieg w terminie późniejszym aniżeli wynikałoby to z przepisów dotychczas obowiązujących. Zdaniem pozwanego, art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej dotyczy biegu terminów przedawnienia, które uległy skróceniu. Trzyletni termin przedawnienia roszczeń okresowych nie uległ skróceniu wskutek nowelizacji, zatem do takich roszczeń zastosowanie znajdzie zasada o przedłużeniu biegu terminu przedawnienia do ostatniego dnia roku kalendarzowego, określona w art. 118 zdanie drugie Kodeksu cywilnego, w związku z treścią art. 5 ust. 1 ustawy nowelizującej. Tym samym termin przedawnienia roszczenia o zapłatę opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu za 2016 r., jako powstały przed dniem 9 lipca 2018 r. i nieprzedawniony w tej dacie, uległ wydłużeniu – do 31 grudnia 2019 r. Powód wniósł pozew w dniu 19 grudnia 2019 r., a zatem bieg terminu przedawnienia dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia został – stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c. – skutecznie przerwany.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. T. od 2014 r. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w P., z którym związane jest prawo użytkowania wieczystego gruntu w udziale (...).

okoliczność bezsporna a nadto dowód: wydruk treści księgi wieczystej (...) (k. 5-14)

Właścicielem gruntu jest Miasto P..

okoliczność bezsporna

Jako użytkownik wieczysty P. T. zobowiązany jest do zapłaty na rzecz Miasta P. opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości 1.516,47 zł w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry, bez odrębnego wezwania.

Dowód: informacja o opłacie rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej (k. 15)

P. T. nie uiszczał opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu.

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 31 maja 2019 r. Miasto P. wezwało P. T. do uiszczenia zaległej opłaty za lata 2015 - 2018 i odsetek ustawowych za opóźnienie. P. T. odmówił dokonania zapłaty za lata 2015 i 2016 r. twierdząc, że roszczenie za te lata jest przedawnione. Miasto ponowiło wezwanie do zapłaty w piśmie z dnia 25 listopada 2019 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 31 maja 2019 r. (k. 16- 17, 35, 18-18v., 36-38)

P. T. uiszczył opłatę za rok 2017 i 2018, natomiast nie zapłacił należności za rok 2016.

okoliczność bezsporna

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach sprawy, którym dał wiarę w całości, gdyż nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw aby czynić to z urzędu.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, albowiem zmierzał on jedynie do przedłużenia postępowania. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wynikały bowiem z dowodów z dokumentów. Nadto zasadnicza sporna okoliczność dotyczyła kwestii prawnych związanych z przedawnieniem roszczeń. Zatem przesłuchanie pozwanego nie przyczyniłoby się w żadnym stopniu do ich wyjaśnienia.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód dochodził od pozwanego zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste za 2016 rok.

Zgodnie z treścią art. 232 § 1 k.c. grunty stanowiące własność (...) jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków mogą być oddawane w użytkowanie wieczyste osobom fizycznym i osobom prawnym. Zgodnie z art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Nadto, zgodnie z art. 71 ust. 1 i 4 zd. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. nr 115, poz. 741 ze zm.), za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

Za pomocą przedłożonych do akt sprawy dokumentów powód wykazał, że pozwany od 2014 roku jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w P., z którym związane jest prawo użytkowania wieczystego gruntu w udziale (...). Natomiast powód jest i był w okresie którego dotyczy pozew, właścicielem gruntu. Okoliczności te nie były zresztą przez pozwanego kwestionowane. Wobec powyższego powód, zgodnie z ww. przepisami, uprawniony jest do żądania od pozwanego opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, w szczególności zaś za okres objęty pozvem – za 2016 rok. Zarzuty pozwanego dotyczące braku podstaw do dochodzenia przedmiotowego roszczenia oraz braku uprawnienia powoda do jego dochodzenia były więc niezasadne.

Opłata z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za rok 2016 została naliczona przez powoda w kwocie 1.516,47 zł. Wprawdzie pozwany w sposób ogólny zakwestionował żądanie pozwu co do wysokości, jednak nie powołał żadnych szczegółowych argumentów, z których wynikałoby, w jakiej wysokości opłata ta według niego winna zostać naliczona. Pozwany nie przedstawił też jakiegokolwiek odmiennego wyliczenia tej opłaty. Nadto, zgodnie z twierdzeniem

powoda, niekwestionowanym przez pozwanego, pozwany uścił opłatę za użytkowanie wieczyste za kolejne lata – 2017 i 2018 - właśnie w tej wysokości, co zdaniem Sądu świadczy o tym, że uznał opłatę za użytkowanie wieczyste w wysokości 1.516,47 zł za prawidłową. Wobec powyższego, Sąd uznał twierdzenie pozwanego o niewykazaniu roszczenia co do wysokości za gołosłowne i przytoczone wyłącznie na użytek niniejszego procesu, jako argument obronny, który jednak był niezasadny.

Zasadniczą kwestią sporną między stronami była kwestia dotycząca przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Strony były zgodne jedynie co do tego, że świadczenia z tytułu opłat rocznych za użytkowanie wieczyste są świadczeniami okresowymi (tak też: Gospodarka nieruchomościami, art. 71 SPP, Tom 4, red. Gniewek, Legalis el.). Zgodnie zaś z treścią art. 118 zd. 1 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata.

Roszczenie dochodzone niniejszym pozwem stało się wymagalne w dniu 1 kwietnia 2016 r. W trakcie biegu trzyletniego terminu przedawnienia dochodzenia tego roszczenia – w dniu 9 lipca 2018 r. – weszła w życie nowelizacja kodeksu cywilnego wprowadzona ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104). Na mocy tej ustawy dodane zostało zdanie drugie art. 118 k.c., stosownie do którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 2 ww. ustawy, jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1 (Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zgodnie z twierdzeniem powoda, wejście w życie powyższej nowelizacji spowodowało, że zgodnie z art. 118 zd. 2 k.c. termin przedawnienia niniejszego roszczenia uległ wydłużeniu do końca roku kalendarzowego 2019 r. Natomiast zgodnie z twierdzeniem pozwanego, art. 5 ust. 2 zd. 2 ww. ustawy nowelizującej wskazuje, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 118 k.c. zd. 2, gdyż przedawnienie przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia (trzy lata bez jego wydłużania do końca roku kalendarzowego) nastąpiłoby wcześniej.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela jednak stanowiska pozwanego. Zauważyć należy, że opiera się ono na interpretacji zdania drugiego art. 5 ust. 2 ww. ustawy w oderwaniu od zdania pierwszego art. 5 ust. 2. Tymczasem, zdaniem Sądu, taka interpretacja nie jest uprawniona. Po pierwsze wynika to z samej redakcji ww. przepisu. Gdyby bowiem wolą ustawodawcy było autonomiczne stosowanie obu norm wynikających ze zdania pierwszego i drugiego ustępu 2 art. 5 tej ustawy, to z pewnością ustawodawca umieściłby te normy w dwóch różnych jednostkach redakcyjnych tekstu prawnego – w dwóch różnych ustępach. Zgodnie bowiem z § 55 ust. 1 i 3 zd. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie (...) (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 283), każdą samodzielną myśl ujmuje się w odrębny artykuł. Jeżeli samodzielną myśl wyraża zespół zdań, dokonuje się podziału artykułu na ustępy. Zatem umieszczenie obu zdań w tym samym ustępie w dwóch kolejnych zdaniach świadczy o tym, że wyrażają one jedną myśl, przy czym zdanie drugie stanowi wyjątek od zdania pierwszego. Zgodnie bowiem z § 23 ust. 3 ww. rozporządzenia, jeżeli od któregoś z elementów przepisu szczegółowego przewiduje się wyjątki lub któryś z elementów tego przepisu wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątki lub uściślenia zamieszcza się bezpośrednio po danym przepisie szczegółowym. Na powyższe wskazuje także wykładnia językowa art. 5 ust. 2 ww. przepisu i użycie słów: (...) – na początku zdania pierwszego oraz „Jeżeli jednak” – na początku zdania drugiego. Słowa „Jeżeli jednak” wskazują na to, że zdanie drugie odnosi się do zdania poprzedniego, wskazując na okoliczność przeciwną do tej, jaka występuje w zdaniu pierwszym.

Następnie wskazać należy, że w uzasadnieniu rządowego projektu ww. ustawy – o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (...) nr (...), [https://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/druk.xsp?nr\(...\)](https://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/druk.xsp?nr(...)) wskazano, że przepis

prześciowy art. 5 ust. 2 ww. ustawy wzorowany jest na regulacjach stosowanych w tzw. prawie międzyczasowym prywatnym. Analogiczne rozwiązania zostały przewidziane w art. XXXV ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. poz. 94, z późn. zm.). Zgodnie z art. XXXV ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., nr 16, poz. 94 ze zm.) do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nie przedawnionych, stosuje się przepisy kodeksu dotyczące przedawnienia z następującymi ograniczeniami: 1) początek, zawieszenie i przerwanie biegu przedawnienia ocenia się według przepisów dotychczasowych, gdy chodzi o czas przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego; 2) jeżeli termin przedawnienia według przepisów kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu przedawnienia określonego w prawie dotychczasowym wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Redakcja punktu 2) tego przepisu, składającego się z jednego zdania, którego dwa człony oddzielone są średnikiem i które to człony są analogiczne treściowo do zdań 1 i 2 art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2018 r., nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że oba te człony należy czytać i interpretować łącznie. Nie można dokonywać wykładni części zdania znajdującej się po średniku w zupełnym oderwaniu od jego części znajdującej się przed średnikiem. Skoro zatem sam ustawodawca wskazuje, że przepis prześciowy art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2018 r. wzorowany jest na art. XXXV ustawy Przepisy wprowadzające kodeks cywilny, to winien on być wykładany w ten sam sposób – oba jego zdania jako całość, nie zaś w oderwaniu.

Na powyższe wskazuje także stanowisko doktryny. Jeżeli według ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, termin przedawnienia jest dłuższy niż według przepisów dotychczasowych, a to z uwagi na regułę wynikającą z – dodanego przez tę ustawę [art. 118 zd. 2 k.c.](#), należy stosować zasady opisane w [art. 5 ust. 1](#) tej ustawy. Do terminu takiego, który rozpoczął bieg, lecz nie upłynął, przed wejściem w życie ustawy nowej, należy stosować przepisy ustawy nowej o jego długości. Oczywiście należy uwzględnić bieg takiego terminu pod rządami ustawy dawnej (zob. P. Machnikowski, Nowelizacja przepisów kodeksu cywilnego o przedawnieniu roszczeń, PS 2018, Nr 9, s. 16; patrz też: art. XXXV PWKC red. Pietrzykowski 2021, wyd. 4/Kłoda, Legalis el.).

Drugie zdanie art. 5 ust. 2 noweli, będące wyjątkiem od zdania pierwszego, wyraźnie odnosi się do terminu, który już zaczął biec przed tą chwilą. Także podobne przepisy międzyczasowe, w szczególności pierwsza część pkt 2 art. XXXV ustawy Przepisy wprowadzające kodeks cywilny, która ma treść zbieżną z art. 5 ust. 2 zd. 1 noweli, są rozumiane jako dotyczące tylko przedawnienia rozpoczętego przed wejściem w życie ustawy nowej (M. K., Problematyka międzyczasowa zmiany przepisów o przedawnieniu z 2018 r., (...)–50).

Podstawową zasadą przyjętą w ustawie nowelizującej jest zasada bezpośredniego stosowania przepisów nowych. Zgodnie z [art. 5 ust. 1](#) tej ustawy, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Oznacza to, że wszystkie nieprzedawnione roszczenia odsetkowe [analogicznie roszczenia o świadczenia okresowe] istniejące w dniu 9 lipca 2018 r., które dotąd ulegały przedawnieniu dokładnie po 3 latach, zostały na skutek nowelizacji kodeksu cywilnego poddane regule wynikającej z art. 118 zd. 2 kodeksu i przedawniają się z końcem roku kalendarzowego (tak: prof. UŁ dr hab. M. W., M. (...), Nr 24).

Także w orzecznictwie sądów powszechnych dominuje stanowisko, zgodnie z którym gramatyczna wykładnia cytowanego przepisu wskazuje na to, że szczególna regulacja z [art. 5 ust. 2](#) ustawy obejmuje roszczenia, dla których skrócono termin przedawnienia, tj. roszczenia, które zgodnie z [art. 118 k.c.](#) i [125 § 1 k.c.](#) w brzmieniu sprzed wejścia w życie przedmiotowej ustawy przedawniały się z upływem 10 lat. W przypadku takich roszczeń jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Regulacja ta została wyraźnie ograniczona do jedynie tych roszczeń, dla których nowy termin przedawnienia

(krótszy - 6-letni) upływa wcześniej niż dotychczasowy termin 10-letni. W konsekwencji nie znajdzie ona zastosowania do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej [analogicznie nie znajdzie zastosowania do roszczeń o świadczenia okresowe] - termin ich przedawnienia nie uległ bowiem zmianie i nadal wynosi 3 lata. (...) Zdanie drugie art. 5 ust. 2 ustawy stanowi wyjątek od regulacji wskazanej w zdaniu pierwszym tego przepisu i nie ma zastosowania do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (tak: Sąd Okręgowy w Toruniu w wyroku z dnia 18 sierpnia 2020 r., sygn. akt VIII Ca 275/20, LEX nr 3069605; tak też - Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., III C 538/19, LEX numer 2257570; Sąd Okręgowy w Sieradzu w wyroku z dnia 15 lutego 2021 r., I Ca 474/20, LEX nr 3149594).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że prawidłowa interpretacja zdania 2 art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, może być dokonywana wyłącznie w związku ze zdaniem pierwszym tego przepisu. Zdanie pierwsze dotyczy przypadków, w których termin przedawnienia pod rządami nowej ustawy jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych. Wówczas bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo z dniem 9 lipca 2018 r. Jednakże w sytuacji, gdy termin przedawnienia na podstawie nowej ustawy uległ skróceniu, a przedawnienie rozpoczęło już bieg pod rządami ustawy dotychczasowej i przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia nastąpiłoby ono wcześniej, to następuje ono z upływem tego wcześniejszego terminu. Spotykana niekiedy w orzecznictwie odmienna interpretacja przepisu art. 5 ust. 2 zd. 2 ww. ustawy, nieuznająca go za wyjątek od zasady wyrażonej w art. 5 ust. 2 zd. 1, na którą powołał się pozwany w niniejszej sprawie, nie jest zdaniem Sądu prawidłowa, co wynika z powyższego wyводу.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić zatem należy, że roszczenie dochodzone przez powoda nie uległo przedawnieniu. Stało się ono wymagalne w dniu 1 kwietnia 2016 r. W trakcie biegu trzyletniego terminu przedawnienia tego roszczenia przewidzianego w art. 118 k.c. dla świadczeń okresowych, w dniu 9 lipca 2018 r. weszła w życie nowelizacja art. 118 k.c., która nie skróciła terminu przedawnienia dla świadczeń okresowych. Wobec powyższego art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej nie znajduje zastosowania w tym przypadku, gdyż odnosi się on w całości (zdanie 1 i 2) do skróconych terminów przedawnienia. Zatem w sprawie tej znajduje zastosowanie ogólna reguła intertemporalna wynikająca z art. 5 ust. 1 ww. ustawy, która do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, nakazuje stosowanie przepisów w brzmieniu nadanym tą ustawą. Ustawa ta zmieniła art. 118 k.c. dodając do niego zdanie drugie, zgodnie z którym, w przypadku terminów przedawnienia dłuższych niż dwa lata, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego. Art. 118 zd. 2 k.c. znalazł więc zastosowanie do roszczenia powoda dochodzonego w niniejszej sprawie powodując, że termin jego przedawnienia uległ wydłużeniu do końca roku kalendarzowego 2019. Jeżeli więc pozew w niniejszej sprawie wniesiony został w dniu 19 grudnia 2019 r., to nastąpiło to jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia powoda. Zarzut pozwanego okazał się zatem niezasadny.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 1.516,47 zł.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było to, że zobowiązanie do uiszczenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego jest zobowiązaniem terminowym. Obowiązek jego zapłaty do 31 marca każdego roku wynika bowiem z art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Pozwany pozostawał w opóźnieniu z uiszczeniem opłaty za użytkowanie wieczyste za 2016 r. od dnia 1 kwietnia 2016 r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek od tego dnia było zasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł w o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając całość kosztów na rzecz powoda od pozwanego, jak strony przegrywającej spór w całości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: kwota 200 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 900 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego - zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. z dnia 3 stycznia

2018 r. - Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Natomiast o odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda wyrażonym w punkcie 2. petitum pozwu, w oparciu o art. 98 § 1¹ k.p.c.

SSR Piotr Płóciniczak